

Kur'ân'ın "Âlem-i insaniyetin mürebbîsi" olmasını izah eder misiniz?

"Ve şu âlem-i insaniyetin mürebbisi..." (İşârâtü'l-İ'caz)

Kur'an'ın nasıl bir mürebbi olduğunu ve âlem-i insaniyeti nasıl terbiye ettiğini anlamak için evvela Sahabelerin önceki hayatlarına bakmalı ve bir nebze o zamanın âdetlerinden bahsetmeli. Şimdi hayalen on dört asır öncesinin Ceziretü'l-Arab'ına gidelim ve o zamanda biraz tefekkürü bir seyahat edelim:

Öyle bir asırdan bahsediyoruz ki; vahşetin en kötüsü sıradan bir âdet gibi işleniyor. Kızlar diri diri toprağa gömülüyor.

Bu gömme işlemindeki metotlardan birinde bu işi bizzat anne yapıyor. Şöyle ki: Nikâh sırasında verilen karara göre, anne doğumunu çölde açılan bir çukurun yanında gerçekleştiriyor. Çocuk eğer erkek ise kundaklayıp alıyor; kız doğduğu takdirde hemen çukura atıp üzerine toprak dolduruyor ve kabilenin diğer kadınları da bu olaya tanıklık ediyor.

En yaygın uygulama ise kız çocuğunun yedi yaşına geldiğinde öldürülmesi. Baba, anneye ölüm şifresini, "Kızı hazırla da dayısına götürüyüm." şeklinde veriyor. Hiçbir şeyden haberi olmayan zavallı kız çocuğu en güzel elbisesini giyip süslendikten sonra babasının elinden tutarak çöle doğru yol alıyor. Bir akraba ziyaretinin sevinci ve neşesiyle...

Daha önceden hazırlanmış ölüm kuyusunun başına geldiklerinde, baba bir şey arıyormuş gibi kuyuya eğiliyor; onunla beraber yedi yaşındaki masum kız da... Sonra kendi babası tarafından bir çöl kuyusuna savrulan kız çocuğunun feryatları... Ve babanın, çocuğunun üzerini toprakla doldurması...

Tarihler Asım oğlu Kays isminde bir Bedevi'nin bu vahşeti tam 12 kez tekrarladığını anlatıyor.

Bir kısım ana-babalar ise kız çocuğunun utancıyla yaşamayı seçiyor ve nesiller bu şekilde devam ediyor.

Şunu bir düşünelim: Bir anne, bir baba, kızını diri diri toprağa gömebiliyor. Böyle bir vahşet ve böyle bir merhametsizliğin hâkim olduğu zamanda, Hz. Muhammed (a.s.m.) peygamber olarak gönderiliyor. Ve Kur'an'ın terbiyesi sayesinde bu insanlar

---

şefkat kahramanı oluyor; bir karıncayı dahi incitemiyor.

İslam öncesi Arap toplumunun vahşet düzeyi için söyleyeceğimiz her söz eksik ve her örnek yavan kalır. Ama bu vahşeti biraz daha iyi anlayabilmek için devam etmeliyiz. Ta ki Kur'an'ın verdiği terbiyeyi anlayalım ve nasıl bir mürebbi olduğunu derk edelim.

Savaş ve baskınlarda esir alınan insanlar ya satılıyor ya da zevk için diri diri yakılıyor.

Suçun kişiselliği diye bir kavram bilinmiyor. Suçlu yakalanamamışsa, ceza ele geçen yakınlarına veriliyor.

Boğarak öldürme gibi suçlarda hem suçlu hem de onun yakınlarından üç kişi daha öldürülüyor. Bu gibi uygulamalar da doğal olarak kan davalarını başlatıyor. Kan davaları her yeri kuşatmış...

Ölmek üzere olan biri eğer elli kişiyi kendi yerine öldürmeyi adanmışsa, bu adak onun yakınları için mutlaka yerine getirilmesi gereken bir şart oluyor. Ve bir kişiye karşılık elli kişi öldürülüyor.

Hayvanlar canlı canlı kesiliyor ve etleri bu şekilde yeniliyor. Kanları akıtılarak olduğu gibi içiliyor. Bazen de kan önce kaynatılıp bazı tatlandırıcı bitkiler de üzerine eklenerek içiliyor. İçecekleri kan olan bir kavimden bahsediyoruz.

Çıplaklık yaygın ve ayıp kabul edilmeyen bir olay. Yol ortasında ihtiyaç gidermek, herkesin gözü önünde yıkanmak, mahrem yerlerinin açılmasına aldırmamak normal kabul ediliyor. İbadetler bile bu sapkınlıktan nasibini almış. "İçinde günah işlediğimiz elbiselerle Tanrımıza ibadet edemeyiz." anlayışıyla Kâbe'de anadan doğma tavaf ediliyor.

İçki alışkanlığı öyle boyutlara varmış ki lisanlarında hepsi de içkiyi ifade etmek üzere kullanılan kelimelerin sayısı 100'ün üzerinde.

Kumara gelince, böyle bir toplumsal çürüme içerisinde kumarın da müstesna bir yeri olacağı belli. Bazıları her şeyini kaybettikten sonra son olarak kendini oyuna koyuyor ve o kez de kaybettiği takdirde kazanan tarafın kölesi hâline geliyor. Yani köle olma kabullenilerek kumar oynanıyor.

Putperestlik son derece hâkim. Mekke dışına çıkması gereken biri, şehrine ve Kâbe'ye duyduğu bağlılığın eseri olarak yanında Kâbe duvarından alınmış bir taş götürüyor. Sonraları dışarıdan başka taşlar da Mekke'ye getirilmeye başlanmış. Kâbe bunlarla dolu...

Araplar şeklini beğendikleri her taşta, "Bu bizim Tanrımızdır." diyerek tapınıyor. Daha güzelini bulduklarında ise eskisini bırakıp onu Tanrı yapıyorlar. Kazara çölde putsuz

---

kaldıkları zaman koyun sütüyle çöl kumunu harç yaparak güneşte kurutuyor ve ona tapınmaya başlıyorlar. Ya da uzun yolculuklara çıkacakları zaman küçük heykelcikler şeklinde un helvası yapıp yol boyunca onlara tapınıyor ve yiyecekleri tükendiğinde ise oturup o helvadan Tanrıları yiyorlar.

Yanlarında taşıdıkları oyulmuş Tanrıları deveden düşürdükleri zaman da inip almaya üşeniyorlar ve birbirlerine, "Tanrınız düştü, kendinize yeni bir tanrı bulun." diyorlar.

Mola verdikleri yerde ilk iş olarak dört tane iri taş buluyorlar. Bu taşlardan üçünü ocak yakmakta kullanıp, en güzel olanını da başköşeye oturtuyorlar ve Tanrı olarak etrafında tavaf ediyorlar.

Her evin putu başka başka. Aile üyeleri evden çıkarken son olarak putlarını selamlıyor ve geri döndüklerinde de ilk iş olarak yine puta saygılarını sunuyorlar. Bir de kabilelerin ortak putları var ki bunlar genellikle Mekke'de Kâbe civarında. Sayıları 360'tan fazla.

İnanç biçimleri de bütünüyle saçma! Ölünün mezarına bir deve bağlayıp hayvan açlıktan ölünceye kadar orada tutuyorlar. Sözde, kıyamet günü ölü mezardan kalkınca o deveye binecek!

Kuraklık zamanlarında ise bir ineğin kuyruğuna bir demet çalı bağlayıp tutuşturarak ineği dağlara salıyorlar ve böylece yağmurun yağacağına inanıyorlar.

Daha bunlar gibi onlarca batıl inanç ve yüzlerce batıl âdet o zamanda mevcuttu, uzatmayalım...

Şimdi, soru şu:

- Evlatlarını canlı canlı toprağa gömebilecek kadar merhametsiz, her türlü kötü ahlaki icra edebilecek kadar vahşi ve batıl âdetlerinde mutaassıp olan o zamanın insanları Kur'an'ın dersiyile ve terbiyesiyle, kısa bir zamanda öyle bir değişime uğradılar ki âleme rehber ve muallim, insanlara mürşid ve imam oldular. Acaba böyle harikulade icraatı yapan bir kitabın Allah'ın kitabı olmamasına imkân ve ihtimal var mıdır?

Bu öyle bir hadisedir ki Kur'an'ın âlem-i insaniyetin mürebbsi olduğuna başlı başına bir delildir.

Hem kemal odur ki dost değil, düşman onu takdir ede. Kur'an'ın mürebbsiliğini düşmanları dahi tasdik etmiştir. Mesela 1927 Hukuk Kongresi Başkanı Shebol şöyle demiştir:

"Muhammed'in (a.s.m.) beşeriyete intisabiyle bütün beşeriyet muhakkak iftihar eder. Çünkü o Zât, ümmi olmasıyla beraber, on üç asır evvel öyle bir şeriat getirmiş ki, biz Avrupalılar iki bin sene

---

sonra onun kıymetine ve hakikatına yetişsek en mes'ud, en saadetli oluruz." (Mektubat, On Dokuzuncu Mektup, Mu'cizât-ı Ahmediye (ASM) Zeylinin bir parçasıdır)

Prens Bismarc da şöyle diyor:

"Muhtelif devirlerde, beşeriyeti idare etmek için taraf-ı Lâhutîden geldiği iddia olunan bütün münzel semavî kitapları tam ve etrafıyla tetkik ettimse de, tahrif olundukları için, hiçbirisinde aradığım hikmet ve tam isabeti göremedim. Bu kanunlar değil bir cemiyet, bir hane halkının saadetini bile temin edecek mahiyetten pek uzaktır. Lâkin Muhammedîlerin (a.s.m.) Kur'ân'ı, bu kayıttan âzâdedir. Ben, Kur'ân'ı her cihetten tetkik ettim, her kelimesinde büyük hikmetler gördüm. Muhammedîlerin (a.s.m.) düşmanları, bu kitap Muhammed'in (a.s.m.) zâde-i tab'ı olduğunu iddia ediyorlarsa da, en mükemmel, hattâ en mütekâmil bir dimağdan böyle harikanın zuhurunu iddia etmek, hakikatlere göz kapayarak kin ve garaza âlet olmak mânâsını ifade eder ki, bu da ilim ve hikmetle kabil-i telif değildir." (İşaratü'l-İ'caz, Ecnebî Filozofların Kur'ân'ı Tasdiklerine Dair Şehadetleri)

Bunlar gibi, batılı filozofların Kur'an'a ait o kadar çok medh-üsenaları var ki bunlar toplansa hususi bir kitap olabilir. Bütün bu övgülerin merkezi de Kur'an'ın âlem-i insaniyette yaptığı terbiyedir.

Gerçi Kur'an'ın nasıl bir mürebbi olduğunu anlamak için hiç de uzağa gitmeye gerek yok. Kim kendi nefesine baksa ve Kur'an'a uyduğunda nasıl bir insan olduğunu düşünse, bu hükmü kabul ve tasdik eder.